

slovo PRAVDY

04
2021

Číslo: 04 2021

Ročník: XX

Vydavateľ: Kristova Cirkev Bratov
Miestny zbor S.Mitrovica

**Zodpovedný
redaktor:** Ján Rybár

Webová stránka: www.slovopravdy.com

E-mail: redakcia@slovopravdy.com

Adresa redakcie: Janka Kráľa 4
(SRB / SK) 21470 Báčsky Petrovec
PAK 395416
Srbsko

Ján Šerfel
Hviezdoslavova 11
05935 Batizovce
Slovenská Republika

Tlačí:

OBSAH

2

KRISTOVA OSOBA

[25] Jeho nespochybniteľná smrť [2]

4

SEDEM ZBOROV

[8] Laodicea

7

KILOGRAMOVÝ ŠTANDARD

8

Evanjelium v 1. Mojžišovej:

PRVÁ SOCHA

9

Evanjelium v knihe Zjavenia:

POSLEDNÁ BÚRKA

10

Hrdinovia viery:

NOACH

12

VLASTNOSTI, KTORÉ NÁS UPEVŇUJÚ

[8] Boh je Láska

14

KREŠŤAN A „KULTÚTA VYMAZANIA“

16

VYTRHNUTIE

[4-5] Vytrhnutie pred Darbom

22

NA POČIATKU

[3]

25

OKAMIHY

[2]

28

DOBRE ZVEST Z NEBA

„Kontrola nad našimi zákonmi a nad našim osudom“

„... V KTOROM AJ VY POČUJÚC SLOVO PRAVDY, EVANJELIUM SVOJHO SPASENIA“

Efežanom 1:13

Časopis vychádza každé tri mesiace a zasielame ho každému zdarma.

Všetky náklady na tlačenie a rozširovanie časopisu sú hradené z dobrovoľných príspevkov Božieho ľudu. Kresťanské zbory a jednotlivci, ktorým Pán položí na srdce, aby podporili túto prácu, môžu svoje príspevky zaslať na adresu redakcie.

KRISTOVA OSOBA

[25]

Jeho nespochybniteľná smrť [2]

David McAllister, Donegal, Írsko

Zvážiac príčinu smrti Pána Ježiša sme v minulom článku hľadeli na charakter Jeho smrti a videli sme, že táto smrť bola dobrovoľná. Dnes si pripomenieme, že to bola:

Násilná smrť

Táto skutočnosť je veľmi dobre známa, dokonca aj ľuďom, ktorí nikdy neotvorili Bibliu. Od Getsemane po Golgotu nám Písmo ukazuje krutosť páchanú na našom požehnanom Pánovi a Spasiteľovi.

Môžeme uvažovať o fyzickom násilí v hodinách, ktoré viedli ku krížu. Prišli, aby ho zajali v záhrade, výhražne, „s mečami a kyjami“ (Mat. 26:47). V paláci najvyššieho kňaza mu zaviazali oči (Luk. 22:64), pluli mu do tváre a udierali ho po tvári rukami (Mat. 26:67). Pilát ho dal zbičovať (Mat. 27:26). Keď bol vydaný, aby bol ukrižovaný, vojaci voči nemu páchali všetky možné poníženia (Mat. 27:27-30). Niesol kríž (Jána 19:17) a nakoniec ho ukrižovali, so všetkým, čo k tomu patrilo v tej chvíli i v nasledujúcich hodinách.

Potom môžeme premýšľať o zlom verbálnom zaobchádzaní, ktoré sa mu dostalo. Urážali ho

v dome Kaifáša (Mat. 26:68) a tiež u Herodesa (Luk. 23:11). Kruto sa mu vysmievali vojaci, keď ho Pilát súdil (Mat. 27:29,31). Mnoho urážok si musel vypočuť aj keď visel na kríži – od vojakov (Luk. 23:36-37), okoloidúcich (Mat. 27:39-40), náboženských vodcov (Mat. 27:41-43) a tiež od zločincov, ktorí boli ukrižovaní spolu s ním (Mat. 27:44).

Toto všetko by bolo nevýslovne kruté i vtedy, ak by tí, ktorí to činili, cítili, že si to obeť zaslúžila. Avšak Písmo zaznamenáva, že to robili vediac, že je nevinný. Pri prvotnom vypočúvaní v dome najvyššieho kňaza proti nemu svedčili falošní svedkovia (Mat. 26:59-61). Klamlivo ho obviňovali pred Pilátom (Luk. 23:2,5) a pred Herodesom (Luk. 23:10). Pilát ho odsúdil na smrť, hoci ho niekoľkokrát vyhlásil za nevinného (Luk. 23:4, 14-15, 22).

Bolo by dost veľkým prestúpením spravodlivosti, keby to konali proti niekomu, kto bol nevinný v zločinoch, z ktorých ho obviňovali – avšak to, že bol nielen nevinný, ale dokonale bezhriešny, činí tento zločin ešte väčším. Peter to stručne vyjadruje, keď

píše o jeho utrpení z rúk ľudí: „ktorý neučinil hriechu“ (1. Pet. 2:22).

Pán Ježiš nebol bez prostriedkov aby sa vyhol tomuto zaobchádzaniu. Pri svojom zajatí, keď sa ochotne vydal, jeho slová „Ja som“ spôsobili, že tí, ktorí ho prišli zajať, ustúpili dozadu a padli na zem (Jána 18:6). To nám ukazuje, kde ležala skutočná moc. Keď ho chcel Peter brániť mečom, Pán mu povedal, že v tej istej chvíli by mohol poprosiť Otca, ktorý by mu dal „viac než dvanásť legionov anjelov“ (Mat. 26:51-53). Keď sa Pilát vystatoval mocou ukrižovať či prepustiť ho, Pán pokojne odpovedal: „Nemal by si nado mnou nijakej moci, keby ti to nebolo dané shora“ (Jána 19:10-11). Napriek tomu ľuďom dovolil všetko toto vykonať. Spôsob, akým to po rokoch okomentoval ten, ktorý v záhrade použil meč, aby ho bránil, je nádherný: „ktorý, keď mu zlorečili, on nezlorečil; keď trpel, nehrozil, ale porúčal tomu, ktorý spravdливо súdi“ (1. Pet. 2:23).

Prečo v tomto článku venujeme čas tomu, aby sme prechádzali všetky tieto veci, ktoré tak dobre poznáme? Sú na to prinajmenšom štyri dôvody.

Po prvé, mnohí z nás by iste priznali, že nedostatočne uznávame, čím všetkým musel náš Pán v týchto hodinách prejsť. Potrebujeme si to pripomenúť. Hoci vieme, že naše spasenie nestojí na tom, čo mu urobili ľudia, mali by sme pamätať, že to všetko bolo súčasťou Božieho plánu. A keď si pripomínáme, že bol ochotný toto všetko podstúpiť, aby sme mohli byť spasení, našou odpoveďou by mala byť väčšia vďačnosť a väčšia láska k nemu.

Po druhé, keď premýšľame

o krutosti, ktorá ho postrela, je to pre nás blahodarná lekcia o skutočnej povahe „prítomného veku zlého“ (Gal. 1:4). Ak by sme niekedy boli náchylní myslieť si, že srdce človeka predsa nie je až také skazené, alebo že tento svet predsa nie je až tak nepriateľský voči Bohu, jeho Synovi a jeho ľudu, potom prečítanie správy ktoréhokolvek evanjelia o tom, čo svet učinil Pánovi Ježišovi nám rýchlo opraví takýto pohľad. Svet, ktorý mu to vykonal, sa vo svojom charaktere vôbec nezmenil a my nie sme jeho súčasťou.

Po tretie, okrem toho, že uvažovanie o tom, čo ľudia vykonali na Pánovi Ježišovi upriamuje našu pozornosť na postoj ľudí k Bohu a jeho Synovi, tiež nám to ukazuje vzťah Boha a jeho Syna voči ľuďom – ich veľkú lásku k človeku. To, že Boh bol ochotný dať svojho Syna, aby trpel takéto zlé zaobchádzanie z rúk tých, ktorých stvoril, a že Pán Ježiš im dovolil urobiť to, ukazuje veľkú lásku Božích osôb naproti nám. Pani Gilbertová to krásne vyjadrila v piesni: „Čo tá, ó Bože náš, viedlo, aby si dal svojho Syna? Čo viedlo Božieho Syna, aby opustil svoj trón na výsostiach? Bola to láska, bezhraničná láska k nám.“

Po štvrté, to, ako odpovedal, keď trpel z rúk ľudí, je vznešeným príkladom, ktorý máme nasledovať v akomkoľvek súžení, ktoré znášame pre pobožný život. Ešte posledný krát citujme z 1. Petra 2: „Lebo nato ste povolaní, pretože aj Kristus trpel za nás zanechajúc nám príklad, aby ste nasledovali jeho šľapaje“ (v. 21). Aj dnes to má pre nás veľký praktický význam.

SEDEM ZBOROV

[8] Laodicea

Clark Logan

Prosperita Laodicee bola výsledkom jej priaznivého obchodníckeho umiestnenia v údolí Lycus. Bolo to bohaté a okázalé mesto. Jeho strategickou slabosťou však bolo zásobovanie vodou: tá bola do mesta privádzaná z desať kilometrov vzdialených horúcich prameňov v Hierapoli pomocou viditeľného akvaduktu. To znamenalo, že mesto bolo zraniteľné voči nepriateľskému obliehaniu. Keď voda dorazila do mesta, bola vlažná; toto samo o sebe nemalo nijaký význam, ilustruje to však duchovný stav zboru. Výroba textilu používala špeciálnu čiernu vlnu z miestnych oviec. Mesto tiež bolo známe svojimi zdravotníckymi zariadeniami a výrobou rôznych masťí určených na liečbu uší a očí. List do zboru v Laodicei naráža aj na tieto črty mesta.

KRISTOVA AUTORITA

Po poslednom oslovení „anjela“, Kristus hovorí o Sebe troma spôsobmi. Po prvé, on je Amen; celá Božia pravda sa dokonale zjavila a potvrdila na Ňom. Niet pravdy mimo Neho. Po druhé, On je verný a pravdivý svedok Svojho

Otca; povedal: „Kto mňa videl, videl Otca“ (Jána 14:9). Pisateľ epištoly Židom opisuje Krista ako „odlesk jeho slávy a obraz jeho podstaty“ (Žid. 1:3). Výraz „Amen“ považujeme za záverečné slovo, ale - po tretie, Kristus je taktiež „počiatok stvorenia Božieho“, nie v čase, pretože On je večný, ale v hodnosti a cti.

KRISTOVO HODNOTENIE

Kristus poznal veriacich v Laodicei skrz naskrz a odsudzoval ich vlažný charakter; myslel tým nedostatok horlivosti a oddanosti. Prechádzali obdobiami zborovej aktivity, ale nadšenie ich privádzalo do rozpakov. Viac sa uspokojili s kompromisom a v duchovných veciach hľadali neutralitu. Ak by boli studení, Kristus by ich mohol zohriať; ak by boli horúci, mohol by ich mocne použiť vo Svojej službe. Takto ich však mohol len odsúdiť. Nebolo to tak, že by im chýbali ambície – mnohí z nich boli úspešnými obchodníkmi – avšak ich jedinou chválou boli telesné a materiálne veci. Boli hrdí na svoje bohatstvo a stali sa samolúbymi, mysliac si, že nepotrebujú nič viac.

Skutočnosť zjavená Kristom však bola úplne odlišná a určite šokujúca! Videl ich ako duchovných chudákov, úplne slepých voči veciam, na ktorých naozaj záležalo a nahých ohľadom na vykupiteľskú milosť. Boli „chudobní bohatí“, tak chudobní, že jedinú, čo mali, boli peniaze. Bolo by pre nás ťažké predstaviť si niekoho tak slepého, nahého a zúboženého.

KRISTOVA VÝZVA

Laodičania poznali hodnotu materiálneho zlata. Kristus vyzýva zbor, aby si vážil to, čo je oveľa vzácnejšie a čo je hodné toho, aby za to zaplatili svojimi životmi – duchovné bohatstvo, ktoré sa ponúka každému, kto celým srdcom žije pre Krista. Áno, bola tu cena obetovaného života, ktorú bolo treba zaplatiť, ale tieto poklady sú večné. Mali sa obliecť trvalou krásou svätosti v službe podobnej Kristovi (Zjav. 19:8). Taktiež potrebovali Jeho uzdravujúci dotyk, aby znovu mohli vidieť život a večnosť jasným pohľadom, ktorý im dovtedy chýbal.

Práve v súvislosti so Svojou láskou a starosťou o nich Kristus karhá a hovorí o Svojom káznení. Túžil, aby znovu nadobudli duchovnú horlivosť tým, že učinia nevyhnutné zmeny vo svojom myslení a správaní. Vo svojej pýche a nadutosti Ho úplne vylúčili; cítil sa, akoby Ho nechali vonku. S trpezlivosťou a nežnosťou ich stále túžil požehnať, museli však byť ochotní odpovedať na Jeho „klopanie“ a znovu Mu urobiť miesto. Tomu, kto víťazí, bolo zaslúbené miesto cti po Jeho boku na tróne, zdieľajúc Jeho slávu a vládu.

APLIKÁCIA DO DNEŠNEJ DOBY

Kristus sa necíti byť vítaný v zbore, ktorý je bezstarostný a telesný. Je však ešte smutnejšie, že niektorým vôbec nechýbal; chválili sa tým, že „nepotrebujú nikoho“. Sme v nebezpečenstve, že materializmus sa zahryzne priamo do srdca nášho duchovného života a vyhladuje nás, bez ohľadu na to, koľko peňazí a pozemských vecí vlastníme. Paradoxne, niektorí z najchudobnejších svätých sú najsrdečnejší a vedia, čo je to všetko obetovať, tak, ako Macedónčania. Boli zasiahnutí chudobou, ale z Božej milosti boli známi ako radostní a štedrý (2. Kor. 8:2). Takí svätí, „bohatí chudobní“ tohto sveta, sú zároveň duchovne majetní a ozdobení Kristovou krásou. Žijú s pohľadom obráteným na budúcnosť a večnosť.

ZÁVER

Naše krátke zamyslenia nám pripomenuli nielen naše individuálne zodpovednosti, ale aj našu spoločnú zodpovednosť v miestnom zbore. Oddanosť celým srdcom, usilovnosť v službe, trpezlivosť v utrpení, vernosť v učení a svätosť v správaní sú, čo sa Pána týka, stále aktuálne. Všetky tieto cnosti Ho oslavujú. Avšak byť bez lásky, bez života a bez starostlivosti je vážnou chybou, ktorú Pán nemôže prehliadať. Podobne svetskosť a nečistota sú neospravedliteľnými poškvrnami, čo sa týka života jednotlivca i svedectva zhromaždenia veriacich.

Týchto sedem listov zborom v Ázii dopĺňa novozákonné epištoly do iných zborov. Ako bolo spomenuté na

začiatku týchto článkov, neexistuje dokonalý zbor kresťanov. Avšak Kristus nielen povzbudzuje Svoj ľud, ale tiež ukazuje, že jedine On sám je odpoveďou na každú ich potrebu. Práve keď sa začneme vzdalovať od Neho a dovoľíme, aby medzi nás vstúpili iné veci, budeme trpieť veľké duchovné straty. Každý z nás musí byť k sebe úprimný a urobiť inventúru vo svojom živote. Potrebujeme smelosť, aby sme vykonali potrebné zmeny, aby sme mohli začať znovu kráčať vpred v pokore a závislosti na Ňom samom.

Keď láska znovu zahorí a pravda sa navráti, prieduchy požehnaní sa otvoria. Akýkoľvek je tvoj súčasný duchovný stav, alebo stav zboru, ktorého si súčasťou, hľadaj naplnenie svojho srdca Kristom a Jeho láskou, naplnenie mysle Jeho Slovom a naplnenie rúk Jeho dielom. Potom On naplní tvoj život požehnaním a plodnosťou. A ešte viac, dá ti podiel na Svojej nebeskej sláve, keď Ho prvý raz uvidíš tvárou v tvár a začuješ Jeho slová: „Dobre, môj verný služobník.“ Budeš s Ním a budeš Jemu podobný na večné veky.

„ÉBEN-ÉZER... AŽ POTIAL'TO NÁM POMÁHAL HOSPODIN“ (1. SAM. 7:12)

Každý pohľad späť nám pripomína dobrotu a pomoc, ktorú sme prijali od nášho verného Boha. Jeho pomoc nikdy nezlyhala; Jeho starostlivosť nikdy neprestala; Jeho láska sa nikdy nezmenila. Naše terajšie podmienky svedčia o Jeho milostivom zaopatrení a to napriek našim častým zlyhaniam a zahanbujúcim nedostatkom. Dvíhame náš Ében-ézer a vzdávame hold neustálej добрôte nášho Otca a uznávame, že „až potial'to nám pomáhal Hospodin“.

Budúcnosť, so všetkým, čo je neznáme a neisté, nechávame na Neho, ktorý sa dokázal ako hodný našej absolútnej dôvery. On, ktorý nikdy v minulosti nezlyhal, na ktorého sa opierame každý náš deň, je nemenný a tak nechávame všetky naše zajtrajšky v Jeho starostlivosti vediac, že ten, ktorý nám pomáhal doteraz, bude našim pomocníkom až do konca našej cesty.

*Pre mnohých som zázrakom,
Mocný Boh ma zmenil;
Tu vztyčujem svoj Ében-ézer,
Až potial'to si ma dovedol svojou pomocou.*

Dokončenie článku "Kilogramový štandard" zo strany 7:

Jeho Slovo prichádza k tebe aj dnes: „Lebo niet viacej nijakého Boha krome mňa, niet silného Boha spravедlivého a spasiteľa krome mňa! Obráťte zreteľ

ku mne, aby ste boly spasené, všetky končiny zeme, lebo ja som silný Bôh, a niet viacej nikoho“ (Iza. 45:21-22).

Kilogramový štandard

Ked' napríklad povieme, že vrečko cukru váži dva kilogramy, čo tým myslíme? Čo je štandard, voči ktorému vážime všetko ostatné? Od roku 1889 je „kilogramový štandard“ kus kovovej zliatiny, známy ako „Le Grand K“, ktorý držia na tajnom mieste na predmestí Paríža. Jeho hmotnosť je presne jeden kilogram, čiže dvojkilové vrečko cukru váži presne dvojnásobok.

Je tu však problém; tento kus zliatiny sa v priebehu rokov zmenil; nie veľmi, ale vo svete, v ktorom sú presné merania životne dôležité, je táto odchýlka dostatočne veľká, aby presvedčila vedcov, že je potrebný nový štandard. A tak, 16. novembra 2018, „Všeobecná konferencia pre váhy a miery“ odhlasovala zmenu tohto štandardu. Od 20. mája 2019 je kilogram definovaný pomocou množstva elektrickej energie potrebnej na vyváženie hmotnosti objektu.

Počas týchto rokov ľudia vykonali mnoho pokusov, aby zachovali hmotnosť „Le Grand K“, ale márne: v tomto nedokonalom svete je zmena nevyhnutná. Avšak Boh, ktorý ho stvoril, sa nikdy nemení: „Lebo ja Hospodin sa nemením“ (Mal. 3:6). On jediný je úplne, nezmeniteľne spravodlivý. A nielen to, ale v protiklade ku štandardom tohto sveta, Jeho štandardy sa nikdy nemenia; a to ani trochu. Prorok Habakuk o Ňom povedal: „Si pričistých očí, než aby si hľadel na zlé“ (Hab. 1:13).

Jeho domov, nebesia, je čistý a prostý hriechu a tak aj štandardom pre tých, ktorí tam chcú byť vo večnosti s Ním, je dokonalá spravodlivosť. Nikto z nás však tento štandard nedosahuje: „Lebo nieto rozdielu, lebo všetci zhrešili a postrádajú slávy Božej“ (Rim. 3:23).

Mnohí ľudia, ktorí prijímajú fakt, že vedci nemôžu tolerovať ani tú najmenšiu zmenu, zmýšľajú o Bohu ináč a očakávajú, že nebude trvať na štandarde Svojej spravodlivosti. Avšak Boh nemôže znížiť svoje štandardy a „vpustiť nás“ do neba kvôli nášmu hriechu. Keď stojíme pred Ním s hriechom, našim údelom je peklo a ohnivé jazero (Zjav. 20:14-15).

Je iba jeden, ktorý naplnil štandard Božej spravodlivosti – Jeho Syn, Ježiš Kristus, ktorý prišiel na tento svet, žil svätý, spravodlivý, bezhriešny život a šiel na kríž, kde niesol Boží súd nad hriešnym svetom. Dielo, ktoré vykonal, dokonale uspokojilo Boha a na základe Jeho vzácnej preliatej krvi môže Boh prehlásiť každého hriešnika, ktorý činí pokánie a verí v Neho, za spravodlivého vo Svojich očiach. Boh neznižil Svoj štandard: v Kristovej smrti sa zachovala Jeho spravodlivosť a napriek tomu môže vyhlásiť veriaceho hriešnika za spravodlivého pred Sebou. Boh je „spravedlivý a ospravedlňujúci toho, kto je z viery Ježišovej“ (Rim. 3:26).

Zmena „kilogramového štandardu“ sa väčšiny z nás nedotkne; váhu vrečka cukru budeme cítiť rovnako ako predtým! Ak ignorujeme túto novinku zo sveta vedy, nestane sa nám kvôli tomu nič zlé. Nemôžeme si však dovoliť ignorovať Boží štandard.

► *Dokončenie na predchádzajúcej strane*

Evanjelium v 1. Mojžišovej: Prvá socha

Andrew Dennison

„**N**epozerať tak na mňa.“ Je to veľmi známa veta. Často ju počujeme, keď rodič karhá svoje dieťa a dieťa odpovie neúctivým pohľadom. A tak môže byť problémom oboje – na čo sa pozeráš, aj ako sa na to pozeráš. Rovnako to bolo aj v 1. Mojžišovej 19, keď istá žena venovala túžobný pohľad niečomu, čo Boh prísne zakázal.

V 1. Mojžišovej je nám predstavené mesto Sodoma, požehnané úžasnými prírodnými zdrojmi. Napriek týmto požehnaniam od Boha sa ľudia Sodomy od Neho odvrátili, „boli zlí a hriešni, ktorí veľmi hrešili proti Hospodinovi“ (1. Moj. 13:13) a ich hriech bol „veľmi ťažký“ (1. Moj. 18:20). Ich mravné porušenie privolalo na nich Boží hnev, ktorého dôsledkom bolo zničenie miest ohňom a sírou.

Boh poslal do Sodomy dvoch anjelov, aby všetkých vystríhali pred prichádzajúcim súdom. Boli však schopní odvieť iba Lota, jeho manželku a ich dve dcéry. Anjeli povedali Lotovi a jeho rodine, aby utiekali na vrch a „neobzerali sa“. Lot a jeho rodina utiekli do mesta Coár. Potom Boh zničil Sodomu, Gomoru a jej obyvateľov tým, že dal pršať oheň a síru. V tej chvíli Lotova žena zastala a obzrela sa na zničenie Sodomy. Okamžite bola premenená na solný stĺp (alebo sochu). Pre jej neposlušnosť voči Božiemu prostému príkazu „neobzerať sa“ na ňu dopadol Boží súd. O mnoho rokov neskôr nám Pán Ježiš povedal viac, keď použil

tento príbeh, aby varoval ľudí, aby mali s ohľadom na prichádzajúci súd správne priority. Pán Ježiš povedal, že sa mala plne sústrediť na útek do bezpečia a nebyť pohltená ničím iným. Lotova žena sa nielen obzrela, no ona sa obzrela túžiac po veciach, ktoré zanechala v Sodome. Pán Ježiš končí Svoje varovanie ľuďom pripomenutím Svojho dňa s prikázaním „Pamätajte na Lotovu ženu!“ (Luk. 17:32). A tak vždy, keď uvidíš sochu či kôpku soli, spomeň si na poučenie z príbehu o Lotovej žene. Biblia hovorí, že „všetci zhrešili“ a že „odplatou za hriech je smrť“. Boh bude súdiť hriech! Majúc varovanie pred prichádzajúcim hnevom, aká je tvoja priorita? Utečieš sa do bezpečia, alebo budeš váhať s nesprávnymi prioritami a postretne ťa hnev?

Božie milosrdenstvo vždy ponúka cestu, ako utiecť pred dopadom súdu. Do Sodomy poslal dvoch anjelov, aby varovali Lotovu rodinu pred hroziacim zničením a poskytl im útočisko. Zatiaľ čo Lotova rodina bola vyslobodená dvoma anjelmi, my máme oveľa väčšieho Vysloboditeľa. „Ale keď prišla plnosť času, poslal Bôh svojho Syna, posláneho zo ženy, podrobeného pod zákon, aby tých, ktorí boli daní pod zákon, vykúpil“ (Gal. 4:4-5). Boží Syn sa stal človekom a žil na zemi dokazujúc svoju svätosť. Účelom Jeho príchodu bolo, aby šiel na kríž a vzal na seba trest za náš hriech, keď On „sám vyniesol naše hriechy na svojom tele na drevo“ (1. Pet. 2:24). Otázkou ostáva: Prijmeš Pána Ježiša ako svojho osobného Vykupiteľa od prichádzajúceho trestu za tvoje hriechy? Budeš „pamätať na Lotovu ženu“ a stane sa večná záchrana tvojou najvyššou prioritou?

Evanjelium v knihe Zjavenia: Posledná búrka

William Brescia

Zvony evanjelia stíchli. Zvest' o milostivom prijatí pominula. Na svet, ktorý odmietol ponuku Božej milosti a odpustenia, teraz dopadá búrka hnevu.

„A siedmy anjel vylial svoju čašu na povetrie... a povstaly hlasy a hromy a blesky, a povstalo veľké zemetrasenie, akého nebolo odvtedy, odkedy je človek na zemi, tak nesmierne veľkého zemetrasenia... a mestá národov padly... a zmizly všetky ostrovy, a vrchy sa nenašly. A na ľudí padal z neba veľký ľadovec ako centy.“ (Zjav. 16:17-21).

Ľudia dlhodobo obviňujú Boha, svojho Stvoriteľa, z nedbanlivosti voči zlu a nespravodlivosti v našom svete. Možno aj vy ste sa pýtali Boha, „Prečo si neporadiš s týmto všetkým a nenapravíš veci vo svete?“ Táto posledná búrka, predpovedaná v knihe Zjavenia, je odpoveďou na túto otázku, hoci možno nie tou, ktorú by sme chceli počuť. Možno nepovažujeme naše „malé“ hriechy za natoľko zlé, ale Biblia hovorí, že takými sú (Rim. 6:23). Ak si želáme, aby Boh vstúpil a vymazal mor hriechu z nášho sveta, buďme radšej pripravení na to, že bude jednať aj s našimi osobnými hriechmi. Posledná búrka nadobro umlčí odbojné ľudské srdcia a zrazí zemskú slávu a pýchu do prachu. Svet potrebuje úkryt pred touto prichádzajúcou búrkou, podobne ako ty i ja potrebujeme útočisko pred následkami nášho vlastného hriechu.

Biblia zaznamenáva, že za bránami mesta Jeruzalem, v roku 33, na mieste popráv zvanom Golgota, Boží Syn vydal sám Seba ako výkupné za všetkých, keď niesol trest za náš hriech na kríži (1. Tim. 2:6; 1. Pet. 2:24). Všetci, ktorí veria v Ježiša Krista, nájdu toto útočisko, pretože On sám nás „vychvacuje od prijdúceho hnevu“ (1. Tes. 1:10).

Mnohí sa dnes snažia skryť pred Bohom, pokúšajúc sa nájsť úkryt na všetkých možných nesprávnych miestach – v náboženstve, v ateizme, v majetku, vo vzťahoch. Nič z toho neobstojí; žiadny z týchto „úkrytov“ nepretrvá v búrke. Modlím sa, aby ste sa nikdy nenašli v ceste tejto poslednej búrke, ani nezomreli bez Božieho spasenia, čeliac tak večnej búrke súdu za vaše hriechy. Jediné útočisko, jediný skutočný úkryt, je Kristus. „Lebo neposlal Bôh na svet svojho Syna, aby súdil svet, ale aby bol svet spasený skrze neho“ (Jána 3:17).

Nájdite si čas prečítať si celé znenie 16. kapitoly knihy Zjavenia, ktorá hovorí o tejto poslednej búrke, a tiež to, čo evanjeliá hovoria o najväčšej búrke, ktorá dopadla na Pána Ježiša – všimnete si podobný jazyk, ktorý je tu použitý: hlas z neba, ktorý hovorí „Je dokonané“, zemetrasenia a pohár Božieho hnevu. Aké úžasné je uvedomiť si, že On na kríži dobrovoľne zniesol túto búrku za mňa a za teba. Priateľ môj, učiň Ho dnes svojím útočiskom!

„Na Neho, všemocného, dopadol trest, ktorý by inak uvrhol do pekla celý svet. On ho zniesol za naše hriešne pokolenie, aby sa stal mojím miestom úkrytu“ (J. Brewer).

Hrdinovia viery: NOACH

Dan Shutt

„Vierou Noe, keď mu bolo zjavené od Boha o tom, čo sa ešte nevidelo, bojac sa Boha, pripravil koráb na záchranu svojho domu, ktorou to vierou odsúdil svet a stal sa dedičom spravodlivosti, spravodlivosti vo viere.“ (Žid. 11:7)

Viera - úžasná istota ničiaca pochybnosti a oslobodzujúca dušu, že Bohu možno úplne dôverovať, že každé Jeho slovo je dokonale pravdivé, že keď On hovorí, tak aj tie najnepravdepodobnejšie veci sú dokonalo spoľahlivejšie a istejšie ako tienisté dôkazy a veda. Nezávislo na historických precedensoch, prevyšujúc štatistickú pravdepodobnosť Božie Slovo volá po úplnej istote: „Tráva uschla, kvet uvädol, ale slovo nášho Boha stojí na veky“ (Iza. 40:8).

Spýtajme sa Ábela - vo svete, v ktorom bolo zabíjanie zvierat pre mäso neznáme, či môže byť Boh uspokojený krvou a tukom oviec? Spýtajme sa Enocha - vo svete, v ktorom sa v dôsledku hriechu stala smrť nevyhnutnou pre každého, či môže človek, ktorý chodil s Bohom, obísť cintorín a prejsť priamo zo života do slávy? Spýtajme sa Noacha - vo svete, v ktorom nikdy nevideli ani kvapku dažďa, môže človek poslúchnuť Boha a stavať koráb (čo to koráb vôbec je?) a byť zachránený pred skazou, ktorú si nevie ani zďaleka predstaviť?

Či toto všetko boli len špekulatívne skoky do neznáma? Nie! Hovoria o pevnej istote krokov mužov, ktorí „nepochybovali o zaslúbení Božom v nevere, ale boli posilnení vo viere dajúc slávu Bohu a súc cele istí toho, že to, čo zaslúbil, je mocný aj učiniť“ (Rim. 4:20-21).

Meno Noach znamená „odpočinok“. Jeho otec predpovedal, že skrze jeho prvorodeného syna bude odstránená namáhavá žatva rajského zakázaného ovocia (námaha, bolesť, slzy) a že nastane nový sabat, nový šalom (1. Moj. 5:29). A hoci jeho plné požehnanie čaká na príchod Noachovho najväčšieho Syna (Žid. 4), za života Noacha skutočne došlo k dočasnej záchrane od zničujúcej pomätenosti, ktorá zachvátila svet bez Boha.

Svet bol veľký chaos. Násilie, nemorálnosť, skazenosť a posadnutosť zlými duchmi boli normou, iba jeden záblesk v tejto tme, jeden muž z miliónov zaujal Boží pohľad. A aké potešenie priniesol Noach Bohu. Bol zbožný muž, spravodlivý a bez poškvrnenia (oba tieto výrazy z 1. Moj. 6:9 sú na inom mieste použité o Bohu), a tak našiel milosť v Božích očiach. Život Noacha bol životom viery, chodil s Bohom a užíval posilnenie viery z obecnstva s Bohom, ktoré ho malo pripraviť na najzávažnejší test jeho viery. S úžasom sa chvel pred Božím odsúdením všetkého bezbožného a videl úsvit, predzvest' nádeje - koráb na záchranu svojho domu.

Vierou poslúchol Boha. Podobne ako neskôr Mojžiš, postavil koráb „podľa vzoru“, žiaden ani najmenší detail nebol primálny pre tohto muža,

ktorého cieľom bolo byť k potešeniu Božiemu. Táto rozsiahla stavba bola iba jedna zodpovednosť, podobne ako jeho prastarý otec Enoch (Júdu 14), aj on bol „hlásateľom spravodlivosti“ (2. Pet. 2:5). Koráb bol pasívnym svedectvom, ale spolu s odvážnym kázaním nahlas a jasne „odsúdil svet“.

Podľa moderných merítok Noach zlyhal. Vieme (1. Moj. 5:30), že Lámech mal aj ďalšie deti (pravdepodobne veľa) počas ďalších 595 rokov po narodení Noacha, ale slovami Nového Zákona „ani jeho bratia neverili v neho“ (Jána 7:5). Ľudia žijúci navôkol ho nebrali vážne. Matúš píše, že po desiatkach rokoch kázania, bola pre nich potopa obrovským šokom a „nezvedeli, až prišla potopa a všetkých zachvátila“ (Mat. 24:39).

Iba jeden muž nebol prekvapený, s istým presvedčením voviedol zvieratá a ich potravu, aj svoju najbližšiu rodinu cez dvere. Ani Boh nebol prekvapený. Poznal Noacha ako muža, ktorý Ho pozná a zavrel za ním dvere, v bezpečí pred búrkou, v bezpečí pred súdom. A keď prešiel rok a vody opadli, istota Božieho sľubu sa naplnila, keď vystúpili do nového sveta. Osem duší vošlo dnu, osem duší vyšlo von. Bohu sa dá veriť!

A po tisícok rokoch nás pisateľ knihy Židom (spolu s apoštolom Pavlom v epištole Rimanom) učí základnú lekcii: spravodlivosť je možné dosiahnuť iba skrze vieru.

Správny vzťah s Bohom nebol založený na Noachovom výkone, ale „cele istý toho, že to, čo zaslúbil, je mocný aj urobiť“. Ako Abrahám „jeho viera mu bola počítaná za spravodlivosť. A nie je to napísané iba pre neho, že sa mu počítalo, ale aj pre nás, ktorým sa má počítať, nám veriacim na toho, ktorý vzkriesil Ježiša, nášho Pána, z mŕtvych, ktorý bol vydaný pre naše hriechy a vstal z mŕtvych pre naše ospravedlnenie“ (Rim. 4:21-25). Pracoval Noach preto, aby sa ľúbil Bohu? Samozrejme, že áno. Ale to bolo ovocie jeho spravodlivého života a nie, žeby bol jeho život preto spravodlivý.

Ustráchanej kresťanskej menšine tieto slová v liste Židom priniesli veľké uistenie. Nebolo potrebné vrátiť sa k „skutkom zákona“. Tie skončili v Kristovi a Jeho kríži. Všetko je dokonané, Boh je uspokojený a každá duša, ktorá príjma vierou Božie sľuby, má „kotvu duše, bezpečnú a pevnú“ (Žid. 6:19). Aj pre neveriaceho je táto správa jasná. Spasenie „nie je zo skutkov“, večnú bezpečnosť možno nájsť v korábe. Dvere sú teraz ešte otvorené a stačí iba prísť. „Ak niekto vojde cezo mňa, bude zachránený“ (Jána 10:9). Ak Enoch hovorí o vytrhutej Cirkvi vychvátenej pred príchodom súdu, potom pre zostatok zo Židov vo veľkom súžení Noach hovorí o rodine zachránenej v búrke celosvetového súdu. Božie Slovo zaslubuje vykúpený ľud zoskupený okolo uznaného Mesiáša, žijúci na očistenej a obnovenej zemi plniac všetky Božie zaslúbenia, pretože On dokonale vie, čo hovorí (Rim. 11:29).

„A bez viery nie je možné ľúbiť sa Bohu“ (Žid. 11:6).

**SPRAVDLIVOSŤ JE MOŽNÉ
DOSIAHNUŤ IBA SKRZE VIERU.**

VLASTNOSTI, KTORÉ NÁS UPEVNŮJÚ

[8] Boh je Láska

Bryan Joyce

Každá strana Božieho Slova hlása Jeho lásku. Príbeh o Bohu je príbehom o Jeho láske. Bez nej by nebol žiadny príbeh. Nebola by žiadna história. Nebola by ani budúcnosť. Jestvujeme iba preto, že Boh je láska!

Ako ju môžeme vysvetliť? Ako môžeme opísať jej plnosť? Je to nemožné! Neexistuje na to spôsob a ani šírka večnosti nebude stačiť. Naše mysle môžu zachytiť len krátky pohľad, ako keď Mojžiš videl Boží zad na vrchu. Tu sme, so všetkými našimi hriechmi a špinavými handrami, pokúšame sa uchopiť veľkosť tejto všemocnej lásky – lásky príliš širokej, príliš nekonečnej, príliš rozsiahlej, príliš hlbokoj, príliš vysokej a príliš veľkej, aby ju mohla ľudská myseľ obsiahnuť (Efež. 3:18).

Ako dieťa, ktoré sa hrá na pobreží rozľahlého Atlantiku, ponárame prsty nášho porozumenia do hĺbok božskej existencie a snažíme sa našimi obmedzenými schopnosťami poňať nevyčerpatelného Boha. Keď však dovoľíme tejto pravde, aby nás

naplnila a obmyla, získame upevnenie a ukotvenie našej viery (Efež. 3:17).

Večná láska – láska, ktorá nemá počiatok

Biblia nám hovorí, že Boh nemá počiatok (Žalm 90). Hovorí tiež, že Boh je láska (1. Jána 4). Jeho láska teda tiež nemá počiatok. Je to Jeho prirodzenosťou. Boh sa neučil milovať. Jeho láska nerástla s časom alebo večnosťou. Nestretol ju náhodou v istom okamihu Svojej večnej existencie. Vždy bol a bude jediný pravý Boh lásky. Dá sa to vysvetliť? Nie. Dá sa tomu porozumieť? Nie. Musíme to prijať jedine vierou.

Božia láska je dokonale a večne založená a účinná v Jeho vlastnej osobe. Boh je sebestačný a nepotrebuje nič vonkajšie, aby vyplnil Svoje prázdne, či osamelé miesta. Snažíme sa porozumieť tejto účinnej láske, pričom uvažujeme o pravde o trojici: láska medzi Otcem, Duchom a Synom. Keď Pán Ježiš hovoril k svojmu Otcovi, povedal: „lebo si ma miloval pred založením sveta“ (Jána 17:24).

Vyjadrená láska – láska zjavená počas minulých vekov

Boh nepotreboval stvoriť človeka, aby sa cítil naplnenejší. Mal všetko, čo potreboval. Ale javisko stvorenia a ľudstva bolo potrebné, aby mohol zjaviť všetky Svoje božské vlastnosti. Či v samotnom stvorení, vo vyvolení izraelského národa, keď poslal Svojho Syna ako potomka Abraháma, či vo vybudovaní Cirkvi – to všetko bolo súčasťou Jeho plánu na ukázanie veľkosti toho, kto je On.

Hebrejské slovo *ahăbâh* (vyslovované „ahavah“) je často používaným výrazom pre lásku v Starom zákone. Je to široký pojem, ktorý môže znamenať pohlavnú lásku, priateľskú lásku, detskú lásku, alebo i lásku národa k svojmu vodcovi. Toto slovo je použité aj v 5. Moj.: „Nie preto, že by vás bolo viac ako ktoréhokolvek iného národa, priľnul k vám Hospodin a vyvolil si vás, lebo vás bolo menej od všetkých iných národov. Ale preto, že vás miloval [ahavah] Hospodin...“ (5. Moj. 7:7-8). Nebola to zaslúžená láska, ale láska, ktorá pochádzala zo samotného Božieho charakteru: On miluje, pretože miluje. Nie je to povinnosť, ale skutočná záluba a cit, ktorý Boh prejavuje. Prorok Hozeáš prirovnáva Božiu lásku k Svojmu ľudu k láske manžela ku svojej manželke. Avšak Božia láska nie je len pocit; je to skutok, niečo, čo si On volí činiť. Mojžiš vysvetľuje v 5. Moj. 4:37: „A preto, že miloval tvojich otcov, vyvolil si ich semeno po nich...“. Dokonca aj napriek ich zlyhaniu, odvráteniu sa, modlárstvu, nemravnosti a skazenosti ich miloval a sľúbil, že bude ich Bohom a bude sa o nich starať až do konca.

V Novom zákone je Božia láska najčastejšie vyjadrovaná gréckym slovom *agapé*. Toto slovo znamená vyvolať si lásku k úžitku jej prijímateľa a milovať bez očakávania akejkoľvek odvety, obzvlášť v situáciách, keď niet možnosti na splatenie dlhu. Život Pána Ježiša bol dokonalou ukázkou toho, ako sa táto láska zjavuje. On nielen hovoril, že miluje – On to činil! Dotkol sa a uzdravil malomocného. Šiel v ústrety núdznym. Sedel a načúval hriešnikom. Umýval nohy sťažujúcich sa učeníkov. Učinil Božiu lásku viditeľnou.

Nevyčerpatelná láska – bližší pohľad na Golgotu

Celý život Pána Ježiša zjavoval realitu Jeho lásky, avšak niet miesta ani času, kde by Jeho láska žiarila vo svojej nespútanej kráse viac, než počas strašného utrpenia na kríži: „Ale Bôh tak dokazuje svoju lásku naproti nám, že keď sme my ešte boli hriešnikmi, Kristus zomrel za nás“ (Rim. 5:8).

Láska z Golgoty je tou najväčšou zo všetkých. Všetko, čo vykonal, bolo z lásky Jeho Otca, ktorý Ho poslal. Všetko, čo vykonal, bolo pre Otca. Každú jednu bolesť utrpenia zniesol v úplnom odovzdaní sa Jemu (Jána 17:4). Jeho láska zahŕňa všetko a všetkých. Miloval svojich vlastných, ktorí boli s Ním (Jána 13:1). Miloval svoju rodinu a obzvlášť svoju matku. Vidíme to dojemne zjavené na kríži (Jána 19:26-27). Miloval svojich nepriateľov, keď pribíjali Jeho ruky a nohy na kríž (Luk. 23:34). Aj po 2 000 rokoch Jeho láska ostáva skutočná a živá; spolu s apoštolom Pavlom môžeme hovoriť: „Syn Boží... si ma zamiloval a vydal sám seba za mňa“ (Gal. 2:20).

Večná láska – láska, ktorá nikdy nekončí

Jeho láska nemá nielen počiatok, ale ani koniec. Iba skutočnosť nesmrteľnej, nezlyhávajúcej lásky nám dovoľuje žiť v plnosti. Keď kráčame ohňom súženia, Jeho láska je s nami. Keď nás stretnú problémy a zmätky života, Jeho láska nás obklopuje. Keď čelíme našim najzúrivejším nepriateľom, Jeho láska nás nesie ďalej. Keď veci plynú pokojne a život

je dobrý, Jeho láska nás posilňuje. Keď nás opustia priatelia a vkráda sa do nás osamelosť, Jeho láska nás utešuje. Keď prídeme na záver nášho života, Jeho láska nás preniesie k Nemu.

Vrátiac sa k môjmu pôvodnému prirovnaniu, zatiaľ sme si iba namočili nohy do oceánu pravdy, našťastie však máme celý zvyšok našich životov a celú večnosť, aby sme skúmali hĺbku tejto božskej lásky. Kiežby boli naše životy ukotvené touto pravdou a naše srdcia vedené k chvále!

„DANÁ MI JE KAŽDÁ MOC NA NEBI AJ NA ZEMI.“ (MAT. 28:18)

Je veľa ľudí, ktorí by nám pomohli, keby mohli, ale sú bezmocní. Často sme si vedomí svojej vlastnej slabosti a cítime sa znechutení našou neschopnosťou pomôcť núdznym okolo nás. Nemôžeme vyliečiť smrteľné choroby, nemôžeme dostatočne potešiť niekoho, kto prežíva stratu blízkej osoby a tisíce ďalších problémov, ktoré sú nad naše schopnosti.

Vďaka Bohu za verného Priateľa, ktorý je plný súcitu, ale i moci. Jeho večné ramená, ktoré nikdy neoslbnú a jeho všemocná ruka, ktorá zachránila Petra z vln Tiberiadského jazera, nikdy neklesne. Jeho láskavé srdce nám nielenže rozumie ako nikto iný, ale Jeho moc dokáže pomôcť tam, kde ostatní nemôžu. Nie je väčšej moci ako tá Jeho, je bezhraničná a neprekonateľná. Keď bol na tejto zemi, znova a znova preukazoval túto Svoju moc - choroby, smrť aj démoni museli ujsť pred Jeho mocným príkazom. Môžeme smele povedať: „Pán mi je spomocníkom,“ (Žid. 13:6).

KREŠŤAN A „KULTÚRA VYMAZANIA“

David Petterson

Herci, športovci, firmy, riaditelia, politici, dokonca aj svetoví lídri zažívajú „vymazanie“. Možno sa to stalo aj vám. Vyjadrili ste svoj

názor, alebo sa vynoril starý príspevok spred desiatich rokov a za to vás vymazali. Stáva sa to všade, každý deň: ľudia strácajú prácu, zablokujú im

účty, dokonca aj uznávané historické osobnosti, ktoré žili pred mnohými storočiami, sú tým či oným spôsobom vymazané a nemôžu to ani len sami vidieť! Ťažko však povedať, čo je horšie: príčina tohto mazania, alebo charakter tých, ktorí to robia. Mnoho „strážcov morálky“ v spoločnosti je vo svojej podstate nemorálnych, odmietajú autoritu Božieho slova, pričom sami sa snažia umlčať nesúhlasné hlasy, ktoré hovoria o ich hriechu a vedú ich k skutočnej mravnosti založenej na Pánovi Ježišovi Kristovi.

Aká však má byť naša reakcia na túto kultúru mazania, ktorá je všade okolo nás? Odpoveďou iste nie je pomsta a umlčanie druhej strany. Ako nasledovníci Krista máme cennú príležitosť ukázať svetu niečo pozoruhodne iné – Nieкого pozoruhodne iného. Náš slávny Spasiteľ, jediná bezhriešna osoba, ktorá kedy žila, netrúfal svoj čas na zemi umlčávaním iných ľudí. V skutočnosti trávil čas s umlčanými, ako boli vyberači daní, smilnice a malomocní. Neprišiel, aby nás umlčal, ale aby nás spasil. V skutočnosti priniesol úplne iný druh zrušenia, ktoré zúfalo potrebujeme a ktoré nás dovedie do neba – vymazanie našej dlžoby hriechu (Luk. 7:36-50; Kol. 2:14).

Keď hriešnici mažu iných hriešnikov, skutočne k tomu nie sú oprávnení. Jedine Kristus, bezhriešny Boží Syn, má právomoc vymazať nás, no napriek tomu to nerobí! Pre náš hriech si všetci zaslúžime byť vymazaní, ale namiesto toho Kristus ponúka milosť, odpustenie a očistenie.

A dáva nám svoje zaslúbenie: „toho, kto príjde ku mne, nevyženiem von“ (Jána 6:37).

Tento stratený svet nutne potrebuje Krista a zaslúbenia, ktoré v milosti ponúka, vrátane zaslúbenia, že nás nikdy nevymaže. Hoci zástancovia kultúry vymazania v súčasnej dobe zoškrabávajú mená z budov a odstraňujú ich z dejepisných kníh, Kristus zaznamenáva mená v Baránkovej Knihe Života so zaslúbením, že tieto mená nebudú nikdy vytreté (Zjav. 3:5). Predsa však niečo maže. „Zahladím tvoje prestúpenia ako hustý oblak a jako mrákavu tvoje hriechy“ (Iza. 44:22).

Vidí v nás, nasledovníkoch Krista, naša dnešná spoločnosť Krista samého? Sme ľuďmi milosti a odpustenia nielen voči strateným, ale aj jeden voči druhému? Pamätajme, že hoci Peter zaprel Krista a Tomáš o ňom pochyboval, On ich nevyrazil. Milostivo konal a hovoril spôsobom, ktorý ich navrátil späť k Nemu. Sme rýchli odpustiť, alebo rýchli vymazať?

Tolko oslavovaná „tolerancia“ nášho sveta sa rýchlo stráca. Vítaná je rôznorodosť vo výzore, ale nie v názoroch, obzvlášť v názoroch založených na pravde Božieho Slova. Je úžasné, že hoci sa ľudia snažia vymazať aj Boha, On stále ponúka svoju milosť ako jedinou nádej pre dušu zotročenú hriechom. Uistíme sa, že Ho reprezentujeme dobre, i keď nás chcú ľudia vymazať.

UISTIME SA, ŽE HO
REPREZENTUJEME DOBRE, I KEĎ
NÁS CHCÚ ĽUDIA VYMAZAŤ.

VYTRHNUTIE

[4-5] Vytrhnutie pred Darbým

David Petterson

Nie, nezmeškal si to. Ani Darby nie. Nadpis tohto článku nemá naznačovať, že vytrhnutie sa udialo pred dobou Johna Nelsona Darbyho (1800-1882), ale poukázať na to, že viera vo vytrhnutie Cirkvi (totiž vytrhnutie pred dobou súženia) existovala a bola vyučovaná už pred Darbyho narodením. Ako príklad tvrdenia, že viera vo vytrhnutie pred súžením je relatívne nová, Michael Bird napísal: „Učenie o vytrhnutí pred súžením... sa neobjavuje na scéne cirkevných dejín pred J. N. Darbým v 30. rokoch 19. storočia.“ V tomto článku sa pozrieme na niektoré zmienky v biblických dielach, ktoré predchádzali Darbým a zároveň výslovne učili, alebo sa to aspoň tak javí, o vytrhnutí pred dobou súženia.

VČASNÍ SVEDKOVIA

Po dobe apoštolov mnoho spisov poukazuje na vieru v bezprostredný Kristov príchod, čo je konzistentné s pre-tribulacionizmom (viera vo vytrhnutie pred súžením). Klement Rímsky (35-101), Ignác z Antiochie (zomrel roku 110), Didache (anonymné kresťanské pojednanie z konca prvého

storočia), epištola Pseudo-Barnabáša (cca 70-130) a Hermasov Pastier (druhé storočie) - všetky zmieňujú Kristov bezprostredný príchod. Hoci sa zdá, že apoštolskí otcovia boli zväčša post-tribulacionisti (pretože verili, že prenasledovanie, ktoré znášajú, je týmto samotným súžením), držali učenie o skorom Kristovom príchode. J. Barton Payne (post-tribulacionista) uvádza, že „viera v bezprostredný Ježišov príchod bola jednotnou nádejou rannej cirkvi“.

Zdá sa však, že Irenaeus z Lyonu (120-202) bol pre-tribulacionista. Irenaeus bol učeníkom Polykarpa (ktorý bol učeníkom apoštola Jána) a vyjadril svoje eschatologické názory (názory o posledných veciach človeka) v Proti herézam, knihe 5. Po prvé, odkazoval na Enochovo prenesenie a Eliášovo „vychvátenie“ ako predobrazy Vytrhnutia. „Lebo Enoch, keď sa líbil Bohu, bol prenesený v tom istom tele, v ktorom sa mu líbil, čo poukazuje na očakávanie prenesenia spravodlivých. Aj Eliáš bol vychvátený súc ešte v prirodzenej podobe; to v prorocktve ukazuje predpoklad tých, ktorí sú duchovní a že nič nestálo v ceste tomu, aby ich telo bolo

prenesené a vychvátené.“ Po druhé, Irenaeus hovorí o Cirkvi, že bude „vychvátená“ pred súžením. „A preto, keď bude Cirkev na konci zrazu z toho vychvátená, je napísané, „Lebo vtedy bude veľké súženie, akého nebolo od počiatku sveta až doteraz, ani už nikdy viac nebude“ (Mat. 24:21). Lebo toto je posledný zápas spravodlivých, v ktorom, keď premôžu, budú korunovaní neporušiteľnosťou.“ Slovo: z toho, uvedené kurzívou, je v tomto citáte jasným odkazom na súženie, o ktorom hovorí ďalej.

Victorinus z Petrovia (zomrel roku 304) bol biskupom v dnešnom Slovinsku, ktorý zomrel mučeníckou smrťou za vlády Diokleciána. Vo svojom komentári k Zjaveniu (6:14) píše: „A nebo zmizlo ako zvitok, ktorý zvinú. Lebo nebo bude zvinuté, to znamená, že Cirkev bude vzatá.“ Neskôr, keď vysvetľuje Zjavenie 15, píše: „A videl som iné veľké a predivné znamenie, sedem anjelov majúcich sedem posledných rán; lebo v nich je dokonaný Boží hnev. Lebo Boží hnev vždy dopadá na zatvrdených ľudí siedmimi ranami, to jest dokonale, ako sa píše v 3. Moj.; a tieto sa udejú v posledných časoch, keď Cirkev bude vzatá z prostriedku.“ To znamená, že Victorinus veril, že Cirkev bude vytrhnutá pred zlomením siedmej pečate (a teda predtým, než zaznie sedem trúb súdu a sedem čiaš súdu), čo ho robí prinajmenšom tým, čo v eschatológii nazývame „pred-súdom“.

V kázni s názvom „O posledných časoch, antikristovi a konci sveta“, sýrsky cirkevný otec Pseudo-Efraim (štvrté až šieste storočie) napísal:

„Lebo všetci svätí a vyvolení Boží budú zhromaždení, pred súžením, ktoré má prísť a vzatí k Pánovi, aby nevideli zmätok, ktorý zachváti svet kvôli ich hriechom.“ Zhromaždenie, ktoré Pseudo-Efraim spomína, zjavne poukazuje na vytrhnutie Cirkvi pred súžením.

STREDOVEK

Prirodzene, vplyv Origena a Augustína ustálenú cirkev okolo piateho storočia úspešne obrátil k viere v amilenializmus (názor, že nebude žiadne doslovné tisícročné kráľovstvo). Tento pohľad dominoval stredovekému obdobiu s málo známymi výnimkami. Jednou výnimkou však boli apoštolskí bratia v severnom Taliansku. Tento nový (a teda prenasledovaný) cirkevný rád sa nakoniec počítal v tisícoch a očividne sa držal viery vo vytrhnutie pred súžením. V roku 1316 anonymné pojednanie nazvané História brata Dolcina vyjadrilo niečo z učenia týchto apoštolských bratov. Ich vodca, brat Dolcino, veril, že on a jeho nasledovníci budú vzatí do neba a ochránení pred konaním antikrista predtým, než neskôr zostúpia späť na zem. To znamená, že aj oni verili vo vytrhnutie pred súžením.

OTVORENÉ ARCHÍVY

Po vynájdení kníhtlače Johannom Gutenbergom v 15. storočí sa knihy stali oveľa širšie dostupnými. Keďže aj Biblia bola pre čítanie a štúdium prístupná viac, vznikalo aj viac biblických diel, obzvlášť po období protestantskej reformácie. Mnohé z týchto diel boli odložené a po stáročia

na ne sadal prach v knižniciach po celom svete. Avšak v posledných dvoch desaťročiach boli niektoré z nich prevedené do digitálnych formátov, čo umožnilo jednoduchšie vyhľadávanie v nich. Istý kresťanský historik, William Watson, využil tieto dostupné diela, pričom strávil stovky hodín čítaním a prehľadávaním puritánskych spisov zo 16., 17. a 18. storočia. Jednoduché hľadanie slova „vytrhnutie“ poskytlo aspoň dva tucty nálezov od významných autorov ako Increase Mather, Cotton Mather, Philip Doddridge a John Gill. Niektoré z týchto použití slova „vytrhnutie“ nepochybne odkazujú na moment vychvátenia do nebies. Azda postačí niekoľko príkladov nálezov Williama Watsona, vzhľadom na dĺžku tohto článku:

William Sherwin (1607-1687, služobník vo Wallingtone) napísal: „Svätí... pri zaznení poslednej trúby na konci sveta budú premenení v okamihu... a vytrhnutí, aby sa stretli s Kristom v povetrí.“ Odkazuje dokonca na cirkevných otcov, ktorí s ním súhlasia: „Toto učenie uznávali mnohí z cirkevných otcov... Justín Mučeník... Irenaeus... Tertullián..., dokonca aj Augustín ho niekedy držal, hoci úskočnosťou Satana, ktorý kuje lož, aby poprel realitu tisícročného kráľovstva a zmiatol ľudí, aby upadli do bludu... v týchto posledných časoch sa táto pravda znova objavila, po tom, čo stovky rokov ležala ukrytá pre väčšinu cirkvi, aby sa stala učení, ktoré verní ľudia skutočne prijímajú a oni iste budú vedieť, že pri svojom vytrhnutí v ústrety Kristovi budú zdokonalení k večnej sláve v nebi.“

Bostonský puritán Increase Mather (1639-1723), otec Cottona Mathera, napísal: „Keď Kristus príde, veriaci uvidia Kráľa... v celej jeho sláve a pôjdu s ním do ďalekej krajiny. Tou ďalekou krajinou je nebo. Kristus uistil veriacich, že to tak bude (Jána 14:2)...

„KEĎ KRISTUS PRÍDE, VERIACI UVIDIA KRÁĽA... V CELEJ JEHO SLÁVE A PÔJDU S NÍM DO ĎALEKEJ KRAJINY. TOUTO ĎALEKOU KRAJINOU JE NEBO. KRISTUS UISTIL VERIACICH, ŽE TO TAK BUDE

Nevráti sa do neba s tým, že by ich zanechal za sebou. Nie, budú sedieť s ním v nebeských miestach... (neskôr) sa navrátia z neba... a budú s ním, keď príde, aby súdil svet.“

Morgan Edwards (1722-1795) bol jedným zo zakladateľov Rhode Island College, ktorá sa nakoniec stala Brownovou Univerziou. Keď študoval na Bristolskom baptistickom seminári, vyjadril veľmi jasnú vieru vo vytrhnutie pred súžením: „Mŕtvi svätí budú vzkriesení a živí budú premenení pri Kristovom zjavení sa v povetrí (1. Tes. 4:17); a toto sa udeje približne tri a pol roka pred tisícročným súžením... ale bude Kristus s nimi v povetrí po celý ten čas? Nie: vystúpia do raja, alebo do niektorého z týchto mnohých „príbytkov v Otcovom dome“ (Jána 6:2), a tak na tento určený čas zmiznú. Spôsob tohto odchodu a zmiznutia bude určený k tomu, aby boli vzkriesení a premenení svätí súdení.“ Edwardsov odkaz na

„tri a pol roka“ neznamena, že by bol mid-tribulacionalistom. Jeho spisy naznačujú, že veril, že celá doba súženia bude trvať nie sedem, ale len tri a pol roka.

Vo Watsonových nálezoch je priveľa zmienok o vytrhnutí, aby sme ich tu všetky menovali. Cituje Thomasa Colliera, Johna Asgilla, Roberta Matona, Johna Archera, Jamesa Durhama, Jeremiaha Burroughsa, Arcibiskupa Jamesa Usshera a desiatky ďalších. Archívy sa otvorili a obvinenie, že viera vo vytrhnutie sa pred Darbom neobjavuje, skrátka neobstojí.

UZNANIE DARBYHO PRÍNOSU

Hoci pred Darbyho časom bolo mnoho zmienok o vytrhnutí (a niektoré pred súžením), nevieme, či bol John Nelson Darby ovplyvnený týmito dielami. Jeho spisy vyjadrujúce vytrhnutie pred súžením by sme tým nemali umenšovať, ale plne uznávať. Sme mu zaviazaní za jeho obrovský prínos k tomuto predmetu, keď jasným spôsobom predstavil túto pravdu širšiemu publiku v 19. storočí a neskôr. Toto učenie nevynašiel Darby, ani tí, ktorí o ňom hovorili pred ním. On ho učil, oni ho učili, pretože o ňom učí Biblia.

URČOVANIE DÁTUMOV

Ešte stále si pamätám na reklamné tabule vylepené popri diaľniciach v Spojených štátoch. Bolo na nich varovanie, že „Deň súdu“ prichádza a výzva „mocne volať k Bohu“. Keďže mudrci od východu správne určili presný čas Ježišovho prvého príchodu, my môžeme očividne poznať čas Jeho druhého príchodu, pretože v týchto

výpočtoch boli znova zapojení „mudrci“. A tak bolo toto tajomstvo konečne odomknuté a čas Kristovho príchodu bol určený a vytlačený tučným písmom pre všetkých okoloidúcich, spolu s odvážnym tvrdením, že „Biblia to zaručuje“.

Tento dátum však už dávno uplynul, podobne ako dátumy predpovedané nespočetnými eschatologickými podvodmi, ktoré zvyčajne zahŕňajú mäťuce tabuľky, kódy ukryté v hebrejských textoch, zvesti o vojnách blízkovýchodných národov, „zriedkavé“ zjavenia krvavého mesiaca v kalendári, alebo frustrujúco komplikované matematické modely. Je iróniou, že táto matematika je vždy očividným spôsobom chybná – títo prognostici mali pravdu presne v 0% prípadov.

Avšak zdá sa, že predpovede takýchto prorockých podvodníkov nikdy nevymrú. Každá nová udalosť vo svete, či je to teroristický útok, ekonomická kríza či desivá pandémia, poskytuje novú príležitosť predstaviť nové „proroctvo“ (a zarobiť na ňom), ktoré musí svet počuť. Všetky také predpovede sú rovnako bezcenné, ako kópie „88 dôvodov, prečo vytrhnutie nastane v roku 1988“, a takmer tak početné ako meteorologické predpovede letných popoludňajších búrok.

Toto dielo falošného veštenia je s nami už od storočia, v ktorom Kristus po prvý raz hovoril o Svojom návrate a zrejme tu ostane, až kým sa Pán nevráti. Keď všetky predpovede zlyhávajú, niektorí ľudia pokojne myknú plecami a idú ďalej, alebo sa azda na tom zasmejú, akoby

sa neudiala žiadna škoda. Avšak nebezpečenstvá určovania dátumu Kristovho návratu nie sú žartom, ani nie sú tak neškodné, ako si niektorí azda predstavujú.

Určovanie dátumov odporuje Kristovmu učeniu

Hoci Biblia garantuje Kristov návrat, Kristus sám hovorí o tom, že nikto nevie, kedy nastane: „Ale o tom dni a o tej hodine nevie nikto“ (Mar. 13:32). Je ťažké predstaviť si, že sa niekto týmto Ježišovým slovám (zaznamenaným aj v Evanjeliu Matúša a Lukáša) zámerné vyhne, domnievam sa však, že túžba predávať knihy, či získavať nasledovníkov, je pre „prorokov“ dnešných dní cennejšia, než samotná pravda.

Mali by sme odmietnuť každé učenie, ktoré odporuje učeniu nášho Pána Ježiša Krista, dokonca aj vtedy, keď sa na jeho podopretie výdatne používajú (či skôr zneužívajú) biblické verše. Každý, kto hovorí o presnom dátume Kristovho návratu, jasne odporuje samotnému Kristovi. Musíme ctiť a poslúchať celé učenie nášho Pána, či sa týka minulosti, súčasnosti, alebo budúcnosti.

Určovanie dátumu si nárokuje väčšie poznanie, než má Kristus

Zopakujme citát z Evanjelia Marka: „Ale o tom dni a o tej hodine nevie nikto, ani anjeli v nebi, ani Syn, iba Otec.“ Odložiac teraz ťažkosti samotného textu a toho, že Kristus (ktorý je dokonalý Boh), niečo nevie, každý, kto tvrdí, že presne určil dátum Kristovho návratu, robí niečo, čo nečinil ani samotný Kristus.

Či tieto slová vykladáme v súvislosti s vytrhnutím, alebo s Jeho príchodom v sláve, Kristus netvrdí, že pozná tento dátum a je vrcholom nadutosti nárokovať si väčšie poznanie, než má Kristus.

Určovanie dátumu odporuje bezprostrednosti

Ak určíme a vyhlásime dátum Kristovho príchodu, dôsledkom je, že Kristus nemôže prísť pred týmto dátumom, čo odporuje novozákonnému učeniu o bezprostrednosti. Nebezpečenstvo tejto zmeny pohľadu spočíva v tom, že už neočakávame Krista, ale znamenia či udalosti, ktoré predchádzajú Jeho príchodu. Znamenia nie sú pre Cirkev. Nemáme vyhliadať antikrista, ale Krista. Pavlove pokyny zneli, aby veriaci „očakávali jeho Syna z nebies, ktorého vzkriesil z mŕtvych, Ježiša, ktorý nás vychvacuje od prídúceho hnevu“ (1. Tes. 1:10). Máme očakávať toho, ktorý „sa ukáže bez hriechu tým, ktorí ho očakávajú, na spasenie“ (Žid. 9:28). Nestraťme svoj pohľad a očakávanie našej blahoslavenej nádeje (Tít. 2:13) tým, že budeme prijímať klam určovania dátumu. Kristov návrat sa môže udiat v ktorejkoľvek chvíli, možno aj dnes.

Určovanie dátumu znevažuje učenie o vytrhnutí pred súžením

Predpovede o Kristovom príchode sú často predkladané pre-tribulacionistami, pretože práve my veríme, že ďalšou udalosťou v Božom kalendári je Kristov návrat. Keď sa tieto nerozvážne predpovede

ukazujú ako mylné, samotný pre-tribulacionizmus je znevažovaný ako chybný teologický názor. Toto je naozaj poľutovaniahodné a neférové. Predpovedí o povstaní antikrista alebo začiatku súženia tiež nie je nedostatok medzi tými, ktorí hovoria o vytrhnutí uprostred, či na konci súženia. Pre-tribulacionizmus by mal byť posudzovaný vo vzťahu k Písmu, nie k tým, ktorí určujú dátumy.

Kým COVID-19 pokračuje vo svojom ťažení naším svetom, mnohé srdcia sú zmietané strachom z moru posledných časov. „Múdri muži“ a „múdre ženy“ našich dní hovoria o tom, ako to všetko skončí. Nepotrva to dlho a na police kníhkupectiev sa

dostane ďalší bestseller plný dátumov a desivých predpovedí. Iróniou je, že táto predpoveď je jednoduchšia, než všetky ostatné – že prídu znovu ďalšie predpovede Kristovho návratu. Skôr než budú dopísané a predané ďalšie knihy (ktoré by mali správne patriť medzi fikciu), môže táto chvíľa skutočne nastať. Kristus príde a môže prísť už dnes. Jeho návrat je bezprostredný a budeme skutočne múdrymi mužmi a ženami, ak budeme pamätať na Jeho slová a podľa nich sa zariadime: : „Ale o tom dni a o tej hodine nevie nikto, ani anjeli v nebi ani Syn, iba Otec.“ Kiežby sme boli medzi tými, ktorý očakávajú Jeho príchod viac, než príchod ďalších podvodných kníh o tejto téme!

„LEBO JE DOBRÝ HOSPODIN!“ (ŽALM 135:3)
 „LEBO JA VIEM, ŽE JE HOSPODIN VEĽKÝ“ (ŽALM 135:5)

Tento svet už videl viac tyranských despotov, chamtivých po moci a nárokujúcich si slávu, ako si zaslúžili. Rozsievali strach a smrť iba na základe svojho rozmaru; kruto si podrobovali všetkých, ktorí sa odvážili spochybnit' ich autoritu, alebo im odporovať. Aký odlišný je od nich Pán! Je skutočne veľký. Nikdy nemusel bojovať, aby tým dokázal Svoju veľkosť, ale Jeho veličnosť je v súlade s Jeho dobrotou a milosrdenstvom. Písmo nám pripomína, že „Boh je láska“ (1. Jána 4:8).

Sme oblúbeným cieľom Jeho nespočetného množstva požehnaní a Jeho milosrdenstva, ktoré prichádzajú každý deň. On je najväčším dobrodincom tohto sveta, pretože dal ľuďstvu najväčší dar zo všetkých, Svojho milovaného Syna, ktorý sa stal našim Spasiteľom. Preto ďakujú Bohu mnohí z nás každý deň, rovnako ako apoštol Pavel, „za jeho dar, ktorý sa nedá vypovedať“ (2. Kor. 9:15).

Jeho dobrota sa týka všetkých, bez výnimky: „Hospodin je dobrý všetkým a jeho zľutovania nado všetky jeho skutky“ (Žalm 145:9).

*Aký dobrý je Boh, ktorého ctíme;
 Náš verný, nemenný Priateľ;
 Jeho láska úmerná Jeho sile,
 ju zmerať, či konca najst' nik nevedel.*

NA POČIATKU

[3]

Ken Cooper, Anglicko

Doteraz sme uvažovali o výraze „na počiatku“ v 1. Moj. 1:1 a Jána 1:1. Teraz sa dostávame k úzko súvisiacim slovám v 1. Jána 1:1: „Čo bolo od počiatku.“

Všimnime si tu slová „od počiatku“. „Čo bolo od počiatku“ je ďalší výraz, ktorý bol predmetom rôznych pohľadov a vysvetlení. Poukazujú tieto slová na nejaký bod v čase? Ak áno, aké obdobie sa tým myslí? Alebo nás tieto slová prenášajú do minulej večnosti? Ján hovorí: „Čo bolo od počiatku, čo sme počuli, čo sme videli svojimi očami, na čo sme sa dívali, a čoho sa naše ruky dotýkaly, o slove života - a ten život sa zjavil, a videli sme a svedčíme a zvestujeme vám ten večný život, ktorý bol u Otca a zjavil sa nám“.

Niektorí sa domnievajú, že tento výraz odkazuje na zjavenie Božieho Syna medzi ľuďmi (pozri Jána 1:14), Jeho vtelenie. Argumentujú tým, že v tejto epištrole je Kristus predstavený „od počiatku“, teda ako pozemské zjavenie večného života, ktorý bol s Otcom; toto je niečo iné, než On ako „Slovo... u Boha (Jána 1). Predmetom je tu vzťah a spoločenstvo, ktoré majú Božiu prirodzenosť.

Iní tvrdia, že toto vyjadrenie je viac ohraničené a hovorí o počiatku verejného svedectva Pána Ježiša vo veku tridsať rokov, keď sa ukázal ako večný život. Tí, ktorí majú tento pohľad, vravia, že k tomuto záveru vedie celý kontext. Vravia, že sa tu myslí počiatok hlásania evanjelia, keď učeníci prvýkrát počuli slová Pána Ježiša (pozri aj Jána 15:27; 16:4; 1. Jána 3:11; 2. Jána 5:6).

Existuje aj alternatívny pohľad. Záverečné slová tohto verša naznačujú prinajmenšom to, že apoštol hovorí o našom požehnanom Pánovi pri vtelení, pretože to bolo tu dole, po tom, čo sa Slovo stalo telom, že jednorodný Syn zjavil večný život, z ktorého sa tešil v minulej večnosti s Otcom. Toto ukázanie sa neudialo len v Jeho verejnej službe. Zjavenie večného života môže byť len ťažko ohraničené na iba tri roky Jeho života. Iste celý Jeho život bol zjavením života s Otcom. Iste, toto zjavenie môže tiež zahŕňať Krista v Jeho vzkriesení. Slová „zjavil sa nám“ naznačujú, že Ján píše veriacim v kruhu spoločenstva s apoštolmi. To, čo bolo zjavené apoštolom, sprostredkuje svojim čitateľom a ich oči sú otvorené, aby

poznali Ježiša z Nazareta ako Božieho vzkrieseného Syna.

V protiklade k vyššie uvedenému existuje aj pohľad, že tento výraz sa nevzťahuje na čas. Podobne ako v Evanjeliu, vracia sa späť ešte pred pozemský život Pána Ježiša. Ten, ktorý je večný, sa zjavil. Je to v skutočnosti dôležitý vieroučný výrok a je úplne konzistentný s učením tejto epištoly. Musíme brať do úvahy širší kontext celého listu, nielen nasledovné verše na začiatku kapitoly. Tento verš učí o Jeho večnosti a realite Jeho človečenstva. Toto bol omyl, ktorému čelil Ján, keď písal túto epištolu. List, ktorý obraňuje oboje – božstvo aj človečenstvo Pána Ježiša, začína dôrazným vieroučným tvrdením. Apoštol tu hovorí, že Pán Ježiš jestvoval „od počiatku“, už od večnosti a potom zostúpil dole ako človek. „Počiatok“ nás vedie späť k Synovmu večnému bytiu pred vtelením.

Toto je niečo iné, než o čom sa hovorí v 1. Jána 2:13. Tam ide o poznanie „toho, ktorý je od počiatku“. Je to počiatok Jeho oblečenia tela, vteleného slova, na tomto svete: „Od počiatku“ je tu myslené od Jeho zjavenia seba ako Immanuel, s nami Boh.

Posunúc sa v našich myšlienkach ďalej, „počiatok“ je titulom Pána Ježiša (Kol. 1:18; Zjav. 3:14).

V Kol 1:18 čítame: „A on je hlavou tela, cirkvi, ktorý je počiatkom, prvorodeným z mŕtvych, aby on bol vo všetkom prvý.“ Apoštol tu hovorí o Kristovi ako o hlave tela, Cirkvi. Je zrejmé, že Ho predstavuje vzkrieseného a osláveného. Aby odstránil každú možnú pochybnosť, po

tom, čo ho nazval „počiatkom“, dopĺňa „prvorodený z mŕtvych“. Počiatok tu hovorí o Kristovi vo vzkriesení. Vo vzkriesení je zjavenie Božích zámerov pre človeka. Ako „počiatok“ je On prameňom, silou a pôvodcom nového stvorenia. Všetkým tým, čím ON bol pre prvé stvorenie, je aj pre nové stvorenie.

VŠETKÝM TÝM, ČÍM ON BOL PRE PRVÉ STVORENIE, JE AJ PRE NOVÉ STVORENIE.

Vzkriesenie Krista je chvíľou nesmiernej dôležitosti. Označuje Boží nový začiatok po celých smutných dejinách ľudského zlyhania a hriechu. Je to moment, na ktorom spočinul Boží pohľad v odpočinku z celej večnosti; lebo kým Adam, ako zodpovedný človek, prišiel na scénu tohto sveta prvý, Kristus bol človekom Jeho zámerov, ten, v ktorom a skrze ktorého bude celý vesmír naplnený slávou vykúpenia.

V Kološanom 1. kapitole, On je počiatkom, ako prvorodený z mŕtvych, vyvýšený na výsosť, oslávená hlava nového stvorenia; ktorý je hlavou tela, Cirkvi, ktorej údami sú tí, ktorí sú prvotinou tohto nového stvorenia. Kristus vo zmŕtvýchvstaní, to je počiatok novej epochy.

V Zjav. 3:14 Kristus označuje sám Seba ako „počiatok stvorenia Božieho“. Toto je mierne odlišné od epištoly Kološanom v tom, že naša pozornosť je obrátená na nové stvorenie, ktorého je Kristus počiatkom. Tieto slová môžeme preložiť aj ako „pôvodca

stvorenia“. Všetko v novom stvorení je založené na Ňom.

Vyjadrenia v Kološanom 1 a Zjavení 3 sú spojené tým, že oboje odkazujú na Neho vo vzkriesení; avšak zo Zjavenia (podobne ako z iných Písem) sa dozvedáme, že je tu nové stvorenie určené pre Božieho a nebeského Človeka a že On sám, vo Svojom stave vzkrieseného a osláveného, je jeho vyjadrením. Ukazuje sa takto Laodicei, pretože miestny zbor (a iste aj celá Cirkev) má byť po mravnej stránke vyjadrením nového stvorenia v moci Svätého Ducha. Žiaľ, v napĺňaní tohto cieľa sme veľmi nedostatoční. Avšak Božie myšlienky sa dokonale uskutočnili v Kristovi a Jeho zjavenie v tomto charaktere slúži na to, aby v kontraste ukázalo naše zlyhanie v zodpovednosti (či už osobnej, alebo ako miestneho zboru, alebo v širšom zmysle kresťanského svedectva)

ako nositeľov svedectva o Kristovi. V Zjavení 3 sa predstavuje anjelovi zboru v Laodicei (kde boli v Jeho pohľade zjavnými bohatstvá, nároky a nezávislosť prvého človeka) ako „počiatok stvorenia Božieho“. On je pôvodcom nového stvorenia. On je jeho hlavou. Tak v Kološanom 1 ako aj v Zjavení 3 je vzkriesený Kristus Božím novým počiatkom.

Záver

Je zrejmé, že vo výklade výrazu „na počiatku“ je istá rôznorodosť. Alternatívne vysvetlenia sú prijateľné, kým nepopierajú základné pravdy Písem vo vzťahu k Božím osobám. Naším zámerom a túžbou je, aby nás uvedený výklad viedol k uvažovaniu o tejto téme a k ďalšiemu štúdiu. Nech je náš výklad veršov, o ktorých sme uvažovali v týchto článkoch akýkoľvek, iste nás bude viesť k oslave večného Syna večného Boha.

„ISTOTNE SOM VIDEL TRÁPENIE SVOJHO ĽUDU“ (2. MOJ. 3:7)

Cítite sa osamelí, opustení? Takmer nikto vás nepríde navštíviť a zdá sa, akoby ste nikoho nezaujímali? Každý má príliš veľa svojich vlastných problémov, aby prejavil skutočný záujem o vaše problémy. Ak sa nikto nepozerala, máte na líkach slzy a nezostáva vám nič iné, iba niest' svoje vlastné bremeno. Podobne to museli vnímať aj židovskí otroci v Egypte; boli obklopení nepriateľmi a dokonca ani ich priatelia pre nich nemali žiadne potešenie, pretože boli v rovnakej pozícii. Často museli znášať bič svojich dozorcov a vzdychali pod ťarchou každodennej práce.

Modlili sa, plakali, no zdá sa, že ich nikto nepočul, ani nevidel. Ani netušili, že Boh vie o ich nešťastnej situácii a chystá sa ich vyslobodiť z otroctva a zajatia. Boh povedal Mojžišovi: „Istotne som videl trápenie svojho ľudu,... a počul som ich krik... A zostúpil som, aby som ho vytrhol...“. Drahé Božie dieťa, pozri sa hore! On všetko vie, počuje, vidí, stará sa a je schopný ťa vyslobodiť.

OKAMIHY

[2]

Brian Currie, Severné Írsko

V predošlom článku sme uvažovali o troch výskytoch slova „okamih“ v Novom Zákone. Pozerali sme na „okamih pokušenia“ (Luk. 4:5) a „okamih súženia“ (2. Kor. 4:17). Teraz sa dostávame ku:

OKAMIH PREMENENIA

(1. KOR. 15:52)

V 1. Kor. 15:50 Pavel učí veriacich, že „telo a krv nemôžu zdediť kráľovstvo Božie“. Mohlo by sa zdať, že to pre svätých pôsobí veľký problém: ak telo a krv, ktorými aj oni boli, nemôžu zdediť kráľovstvo, tak sa tam nemôžu dostať, kým nezomrú. Bola to pravda? Pavel odpovedá jasným „Nie“. Udeje sa niečo, čo nikdy predtým nebolo zjavené a Pavel hovorí: „Hľa, tajomstvo vám hovorím“ (v. 51). Týmto tajomstvom nie je vytrhnutie, pretože o ňom Pavel učil už predtým v 1. Tesaloničanom, ktorá bola napísaná pred 1. Korint'anom, a tak sa nedá povedať, že by bolo tajomstvom. Týmto tajomstvom je zmena, ktorá sa udeje, keď Pán Ježiš príde do povetria, aby povolal Svoju nevestu domov do nebies. Keď sa pozrieme na svet okolo nás, musíme prísť k záveru, že Jeho príchod je veľmi

blízko. Pavel hovorí o tomto okamihu, ktorý opisuje rýchlosť zmeny a na túto zmenu upriamime teraz svoju pozornosť. Táto zmena bude:

Rozsiahla: „všetci budeme premenení“ (v. 51).

Na začiatku tejto epištoly Pavel nazýva niektorých veriacich „telesnými“, a predsa i tí budú povolaní pri vytrhnutí. Toto nepopierateľne dokazuje, že nebude žiadne čiastočné vytrhnutie. Všetci, každý jeden úd Jeho tela a každá čiastka Jeho nevesty, bude vzatá hore.

Okamžitá: „razom, v okamihu“ (v. 51).

„Okamih“ tu znamená nedeliteľný časový úsek.

Vyvolaná: „pri zatrúbení poslednej trúby. Lebo zatrúbi, a mŕtvi vstanú neporušiteľní, a my budeme premenení“ (v. 52).

V rímskej armáde boli tri hlavné druhy trúbenia:

Trúbenie do boja

Toto vidíme v 1. Kor. 14:8: „Alebo tiež keby trúba vydala neistý zvuk, kto sa bude chystať do boja?“

Trúbenie k zhromaždeniu sa

Čítame si o ňom v Efež. 5:14: „Preto hovorí: Prebud' sa ty, kto spiš, a vstaň z mŕtvych“.

Trúbenie k rozpusteniu tábora

O tomto sa hovorí tu, v 1. Kor. 15:15: „Posledná trúba“. Ideme domov.

Je dôležité rozumieť, že trúba, o ktorej sa hovorí tu v 1. Kor. 15 nemá nič spoločné s trúbami v knihe Zjavenia. Niektorí hovoria, že keďže tu Pavel píše o „poslednej trúbe“, potom ostatné trúby musia znieť pred touto poslednou, čo (ako hovoria) je dôkazom, že Cirkev prejde súžením. Niekedy však hovoríme o „poslednom autobuse“ či „poslednom vlaku“, čím myslíme, že je posledným v ten konkrétny deň, ale v iný deň pôjdu ešte ďalšie autobusy či vlaky. Tento „deň spasenia“ skončí, keď bude vytrhnutá Cirkev, ale ešte stále budú nasledovať ďalšie dni, ako napríklad „deň Pánov“, ktorý príde po vytrhnutí.

Rozsiahla: „Lebo toto porušiteľné musí obliecť neporušiteľnosť a toto smrteľné obliecť nesmrteľnosť“ (v. 53).

Obe slová, „porušiteľné“ aj „smrteľné“ opisujú stvorenie, ako môžeme čítať v Rim. 1:23: „zamenili slávu neporušiteľného Boha za podobnosť obrazu porušiteľného človeka i vtákov i štvornohých tvorov i zemeplazov“. Môžeme sa pýtať, prečo je tu použité slovo „musí“. Odpoveď nájdeme vo v. 50, kde si čítame, že „telo a krv nemôžu zdediť kráľovstvo Božie, ani porušenosť nezdedí neporušiteľnosti“. Slovo „musí“ marí slovo „nemôže“.

Neprekonateľná: „Smrť je pohltená vo víťazstvo“ (v. 54).

Toto znamená, že v istom časovom bode bude smrť „pohltená“. Sloveso „pohltiť“ má význam „vypit“. Môžu nám byť nápomocnými dve ilustrácie Písma pre to isté sloveso: „vierou prešli Červené more jako po suchej zemi, o čo sa pokúšali aj Egypťania a boli pohltení“ (Žid. 11:29); „váš protivník, diabol, obchádza ako revúci lev a hľadá, koho by zožral“ (1. Pet. 5:8). Keď Pán príde a nastane vzkriesenie, smrť bude viditeľne zničená.

VŠETKÝM TÝM, ČÍM ON BOL PRE PRVÉ STVORENIE, JE AJ PRE NOVÉ STVORENIE.

Slávna: „Smrť, kde je tvoj osteň? Kde, peklo, tvoje víťazstvo?“ (v. 55).

Anglický Revidovaný preklad, aj preklad J. N. Darbyho používajú v oboch vetách slovo „smrť“ a Revidovaný preklad ich vymieňa: „Ó smrť, kde je tvoje víťazstvo? Ó smrť, kde je tvoj osteň?“ Je možné, že živí budú volať „Kde je tvoj osteň“ a mŕtvi „Kde je tvoje víťazstvo?“.

Nedobytná: „Ale vďaka Bohu, ktorý nám dáva víťazstvo skrze nášho Pána Ježiša Krista“ (v. 57).

Jedine náš všetko-dobývajúci Spasiteľ má právo a moc vodiť svätých vo víťazstve. Keď čítame tieto tri verše, pýtame sa: „Môže to byť naozaj pravda?“. Všimnime si, že vo v. 50-58

je osemkrát slovo „bude“ a dvakrát „musí“ (anglický autorizovaný preklad). Moji milovaní bratia, nebudte skleslí, sklúčení; nič tomuto nemôže zabrániť. Sme určení pre nebesia v premenenom tele a toto je božská pravda, nie vedecká fantastika.

SME URČENÍ PRE NEBESIA
V PREMENENOM TELE A TOTO JE
BOŽSKÁ PRAVDA, NIE VEDECKÁ
FANTASTIKA.

Inšpirujúca: „A tak, moji milovaní bratia, budte pevní, nepohnutelní, rozhojňujúci sa vždycky v diele Pánovom vediac, že vaša práca nie je márna v Pánovi“ (v. 58).

V tomto verši je veľa myšlienok o službe Pánovi:

„A tak“: je to logický dôsledok. Je to prax založená na doktríne. Vo svetle slávnej budúcnosti, ktorá leží pred nami, by sme mali byť usilovní a neochvejní v diele Pánovom. Podobné zmýšľanie nachádzame v Rim. 12:1: „Prosím vás tedy, bratia, pre rôzne milosrdenstvo Božie...“.

„Moji milovaní bratia“: toto je milujúca charakteristika. Pavel nehovorí tvrdo, „nešteká“ príkazy, ale, hoci mohol použiť svoju apoštolskú autoritu, radšej predostiera láskavú prosbu.

„Budte“: Toto je prítomný imperatív, s mocou pokračujúceho príkazu. Pánov príchod nás povzbudzuje a naša poslušnosť má

byť protikladom ľahostajnosti.

„Pevní, nepohnutelní“: tieto dve slová sú odsúdením neporiadnosti. „Budte pevní“ je pozitívny príkaz, znamenajúci byť upevnení, stáli, nepoddajní, vyznačovať sa presvedčením. „Budte nepohnutelní“ je negatívny príkaz, znamenajúci byť neotrasiteľní, stabilní, nedať sa ľahko vychýliť.

Keď sledujeme tieto verše k ich vyvrcholeniu, je zjavné, že div Jeho príchodu je skutočne impulzom pre prácu na Jeho diele. Sú tu použité dve slová, ktoré nám ukazujú možnosti, ktoré Pánovi služobníci majú a ktoré skladajú na Jeho oltár. Toto sú slová apoštola: „dielo“, čo značí to, čo je vykonané a „práca“, čo znamená námahu a energiu v jej konaní.

Povzbudenie k práci:

- „Vždycky“: neprestajne;
- „Rozhojňujúci“: neobmedzene;
- „V diele“: neúnavne;
- „Pánovom“: nie nespôsobilo (nie „pre Pána“);
- „Nie je márna“: nie neproduktívne;
- „Pánovi“: nie nekontrolovaná;

Je príznačné, že keď sa dostávame do oblasti zodpovednosti, je nám vo v. 58 predstavená skutočnosť, že On je Pán. Byť v oblasti Jeho Panstva znamená, že všetko je pod Jeho riadením. Tam, kde to nie je, nemali by sme byť ani my.

BYŤ V OBLASTI JEHO PANSTVA
ZNAMENÁ, ŽE VŠETKO JE POD
JEHO RIADENÍM.

Dobré zvesti z neba

„Kontrola nad našimi zákonmi a nad naším osudom“

24. decembra 2020, týždeň pred hraničným termínom, bola dosiahnutá dohoda medzi Európskou úniou a Spojeným kráľovstvom, ktorá zabránila „Brexitu bez dohody“. Britský ministerský predseda vtedy vyhlásil: „Vzali sme si späť kontrolu nad našimi zákonmi a nad naším osudom.“ Keď som čítal tieto slová, prišli mi na myseľ dve otázky: „Do akej miery je to pravda?“ a „Aký teda bude náš osud?“. Potom som sa zamyslel, ako sa to týka nás ako jednotlivcov. Môže každý z nás rozhodovať o svojich „zákonoch“? Je náš „osud“ v našich vlastných rukách? Čo je týmto „osudom“?

Naozaj sa zdá, že „brexit“ dá Spojenému kráľovstvu väčšiu kontrolu nad tvorbou svojich zákonov a niektorí radi hovoria, že vonkajšie orgány nám už nemôžu „hovoriť, čo máme robiť“. V osobnom živote tiež mnohí chcú robiť vlastné rozhodnutia a nechcú prijímať od druhých inštrukcie, ako majú žiť svoj život. Avšak čo sa zákonov týka, žiadny národ nemôže robiť iba to, čo sám chce, pretože sú tu vážne následky, ak napríklad niektorý zákon porušuje medzinárodné právo. Podobne pre ľudí, ktorých prístup je „Vytváram si vlastné pravidlá“, problémom je, že v konečnom dôsledku sa nezodpovedáme sami sebe, ale nášmu Stvoriteľovi, Bohu, ktorý je dokonale spravodlivý. V Biblii dal Svoj

zákon, ktorého najznámejšou časťou je desať prikázaní, ktoré ukazujú normy spravodlivosti, ktoré vyžaduje. Všetci sme v ich dosahovaní zlyhali: „A vieme, že všetko, čo hovorí zákon, vraví tým, ktorí sú pod zákonom, aby boly zapchaté každé ústa, a celý svet aby bol vinný Bohu“ (Rim. 3:19). Toto má vážne, večné dôsledky: „Odplatom za hriech je smrť“ (Rim. 6:23).

A čo „osud“? Rozhodnutia autorít majú iste veľký vplyv na smer, ktorým sa krajina uberá; avšak mnohé veci presahujú ich moc, ako ukázalo (napríklad) šírenie Covid-19 po celom svete. Podobne aj pre jednotlivcov, hoci môžeme činiť rozhodnutia, ktoré značne ovplyvňujú našu budúcnosť (ako a kde budeme žiť, alebo koho si vezmeme), mnohé veci sú mimo našej kontroly. Najmä, nedokážeme uniknúť našej smrteľnosti a skutočnosti, že sa musíme postaviť pred Božiu tvár. „je uložené ľuďom raz zomrieť, a potom súd“ (Žid. 9:27).

Avšak, hoci je nevyhnutné, že opustíme tento život, a potom sa stretne s Bohom, máme možnosť voľby v tom, či sme alebo nie sme na to pripravení. Sám Boh nám poskytol cestu uniknúť z následkov našej vzbury proti Nemu. Poslal na svet Svojho Syna, Pána Ježiša Krista. Na rozdiel od nás, Pán Ježiš žil život v dokonalej spravodlivosti. Jeho „osudom“ bolo ísť za nás na kríž, niest' Boží súd nad hriechom, zomrieť, vstať z mŕtvych a navrátiť sa do nebies. „Lebo aj Kristus raz trpel a zomrel za hriechy, spravodlivý za nespravodlivých, aby nás priviedol k Bohu, usmrtený telom, ale oživený Duchom“ (1. Pet. 3:18).

► *Dokončenie na zadnej obálke*

► *Dokončenie článku "Dobré zvesti z neba" zo strany 28:*

Nikto z nás nevie, aký bude „osud“ Británie po „brexite“. Existuje široká paleta možných výsledkov. Naproti tomu, čo sa týka nášho osudu po smrti, obraz je jednoznačný: sú iba dve miesta, nebo a peklo. „Kto verí v Syna, má večný život; ale kto nie je vo viere poslušný Synovi, neuzrie života, ale hnev Boží zostáva na ňom“ (Jána 3:36). V tomto neistom svete je životne dôležité byť si istý, že tvojím osudom je nebo. Môžeš a budeš mať istotu, ak zložíš svoju dôveru v Spasiteľa, ktorý vylial Svoju krv za teba na Golgote. „A tak čiňte pokánie a obráťte sa aby sa vytrely vaše hriechy“ (Skut. 3:19).

[www. slovo pravdy .com](http://www.slovo pravdy .com)

ISSN 1451-1991